

Chương Chín

Trong khi nói, nàng ra chiều hết sức đau buồn, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy nghe Từ Ngọc Nhi nói vậy càng thêm thắc mắc, cùng đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy Từ Ngọc Nhi thật khó hiểu, rõ ràng đã nghe gia gia hỏi nàng, vậy mà nàng lại nói là không có hỏi, chẳng phải cố ý vờ vĩnh là gì?

Tiểu Thúy là người thẳng thắn, buông một tiếng “hừ”, bước đi ra xa, giận dữ nói:

- Không nói thì thôi, cũng may người cần cứu không phải là ca ca và sư phụ của Tiểu Thúy này...

Giang Uyển Dao vội quát:

- Tiểu Thúy, người muốn chết hả? Im ngay!

Đoạn quay sang Từ Ngọc Nhi nói:

- Ngọc muội, đừng nghe Tiểu Thúy nói bậy. Tỷ tỷ hỏi Ngọc muội, gia gia không có hỏi Ngọc muội thật ư?

Từ Ngọc Nhi nghe Tiểu Thúy buông lời xuyên xỏ, lòng buồn khôn xiết, cơ hồ bật khóc, thầm nhủ:

- Mình ăn nhờ ở đậu, ngay cả nha đầu cũng hiếp đáp mình!

Cũng may là Giang Uyển Dao đã quát mắng Tiểu Thúy và an ủi nàng mới đành nói:

- Dao tỷ có mặt tại đây, đã nghe ngoại công lúc nào hỏi tiểu muội cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc? Lão nhân gia ấy chỉ hỏi tiểu muội cách sử dụng dược vật trong hai chiếc lọ kia thôi!

Dứt lời, nàng chạy đến bên bàn sách, cầm lấy hai chiếc lọ mà Giang lão đã hỏi nàng, chẳng thèm xem, trao vào tay Giang Uyển Dao, nói tiếp:

- Lúc ấy tiểu muội không hề biết đây là thuốc gì, làm sao mà biết cách sử dụng kia chứ?

Đoạn hai tay bưng lấy mặt, bật khóc thút thít.

Giang Uyển Dao cúi xuống xem, liền hiểu ra cơ sự, thì ra gia gia nhất thời cuống quýt, hấp tấp đã lấy lầm lọ thuốc khác hỏi Từ Ngọc Nhi.

Hai chiếc lọ này gần như cùng cỡ với lọ ngọc, chữ viết trên lọ là Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh Đơn, cách sử dụng cũng được ghi rất rõ ràng.

Nàng bất giác buông tiếng thở dài, áy náy nói:

- Đây thật là một sự lầm lẫn lớn, chỉ trách là chúng ta đã quá bối rối, nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy!

Tiểu Thúy cũng hết sức hối hận, ngượng ngùng chấp tay xá dài Từ Ngọc Nhi, bẽn lẽn nói:

- Ngọc tỷ! Tiểu Thúy thật có lỗi, tỷ tỷ hãy tát cho Tiểu Thúy một cái, Tiểu Thúy thật không nên hờn trách tỷ tỷ!

Từ Ngọc Nhi thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Tiểu Thúy, bất giác bật cười.

Giang Uyển Dao cũng cười nói:

- Hứ! Ai như người tinh nghịch thế này? Còn chưa mau im miệng ngay cho ta!

Tiểu Thúy bị mắng, thè lưỡi, làm mặt xấu với Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao nóng lòng giục:

- Ngọc muội, mặc kệ ý! Hãy cho tỷ tỷ biết, Ngọc muội biết cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc phải không?

Từ Ngọc Nhi gật đầu:

- Lúc sư tổ tặng Tuyết Điên Ngọc Bình cho tiểu muội, chỉ bảo tiểu muội cất vào trong lòng và xuống hố đào lấy Không Động Ngọc Bình, không hề cho tiểu muội biết cách sử dụng. Về sau, lúc tiểu muội đưa lọ ngọc cho Bách ca, mới phát hiện có một mảnh giấy, trên ghi rõ cách sử dụng và còn bảo là nếu đã sử dụng linh dược này, chẳng những có thể giải trừ hết bất kỳ loại kịch độc gì, bình phục ngay tức khắc, mà còn có thể phòng ngừa bách độc suốt cả đời, nhưng có điều là... Dao tỷ hãy xem!

Đoạn thò tay vào lòng móc ra một mảnh giấy vuông vức cỡ năm tấc, đưa cho Giang Uyển Dao, nói tiếp:

- Khi sử dụng chẳng phải đơn giản!

Giang Uyển Dao xem kỹ chữ viết trên giấy, cũng nhận thấy là khó khăn, ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Biết cách nào hơn bây giờ? Xét cho cùng việc này cũng là do tỷ tỷ mà nên, lẽ ra tỷ tỷ không nên...

Nàng không dám nói ra là do nàng đã dẫn Cát Tập Bách lên trên núi, sợ Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy trêu ghẹo, đành đổi lời nói:

- Lẽ ra tỷ tỷ không nên rời khỏi Bách ca trở về cầu viện, để khiến Bách ca cô thế thọ thương. Hơn nữa, mục đích của kẻ địch là nhắm vào Thái Sử Đệ, lẽ đương nhiên là phải do tỷ tỷ truyền máu rồi!

Từ Ngọc Nhi phản đối:

- Không, tiểu muội truyền máu mới đúng, vì một người là nghĩa huynh một người là sư phụ của tiểu muội, sao có thể dùng máu của Dao tử được?

Tiểu Thúy thấy hai người tranh giành nhau, cười thâm nói:

- Hai vị tỷ tỷ đừng cãi nhau nữa, hãy để cho Tiểu Thúy một mình nhận lấy việc ấy được rồi! Hai vị tỷ tỷ ra tay đi!

Vì sao Tiểu Thúy lại khẳng khái cam chịu đau đớn tự nguyện hiến máu thế này? Thì ra nàng sợ hai người cãi nhau sẽ kinh động đến người lớn, đồng thời còn trễ nãi thời gian, hơn nữa nàng rất thương quý Giang Uyển Dao, tình như cốt nhục, không muốn Giang Uyển Dao thương tổn da thịt.

Điều quan trọng hơn nữa là nàng luôn kề cận Giang Uyển Dao, học sách luyện công đều không thể thiếu nàng, nàng lại thông minh lanh lợi, rất được nữ chủ nhân thương yêu, nên võ công chẳng kém gì Giang Uyển Dao, mà có một số mặt còn trội hơn Giang Uyển Dao một bậc.

Nhất là về việc học chữ nàng rất tiến bộ, nàng đứng phía sau Giang Uyển Dao, nàng đã xem thấy rõ cách sử dụng và công hiệu của linh dược trong lọ ngọc được viết trên mảnh giấy.

Chẳng những đây là linh dược có thể phòng trừ bách độc, mà lúc truyền máu điều thương, người truyền máu trước tiên phải dùng châm truyền hai loại linh dược vào trong huyết mạch của mình, rồi mới truyền máu sang người thọ thương, như vậy người truyền máu cũng sẽ có khả năng miễn độc vĩnh viễn.

Tiểu Thúy cũng thân mang huyết hải thâm thù, khi xưa Lý Hàn Mai chứa chấp nàng cũng là vì đã cứu nàng từ trong tay kẻ thù, từ khi nàng biết kẻ thù chính là đệ tử của Bắc Độc Hắc Tâm Chuồng Hồ Hoa, mai kia báo thù tiết hận, giao thủ với bọn Bắc Độc, nếu lúc này có thể miễn độc nhờ linh dược trong lọ ngọc, chẳng phải càng tốt hơn ư? Thế nên, nàng đã tự động đưa ra đề nghị truyền máu thay cho hai vị tỷ tỷ, đó cũng là mưu đồ lo xa của nàng.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi nào biết tâm tư của nàng, chẳng những không đồng ý, mà còn bị Giang Uyển Dao quát mắng:

- Ai cần người lăm mồm? Còn chưa mau chuẩn bị ngân châm cho ta?

Từ Ngọc Nhi thì khác, nàng hết sức cảm kích Tiểu Thúy, nhưng sợ Tiểu Thúy tuổi còn quá nhỏ, sau khi hiến máu khó khỏi phải nghỉ ngơi điều dưỡng, trong khi Tiểu Thúy chỉ là một nha đầu, đâu có nhiều thời gian như vậy.

Nghe Giang Uyển Dao quát mắng Tiểu Thúy, Từ Ngọc Nhi lòng càng thêm buồn, liền nói:

- Thúy muội, không cần vội, tỷ tỷ đã có sẵn ngân châm, Thúy muội hãy giúp một tay được rồi!

Giang Uyển Dao trách móc:

- Ngọc muội cũng thật là, đã có đủ cả sao không nói sớm? Thế này vậy, hai người thọ thương, hai ta mỗi người gánh một, Ngọc muội truyền máu cho lệnh sư, còn tỷ tỷ...

Bỗng đỏ mặt, bỏ dở câu nói.

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy đương nhiên hiểu ý Giang Uyển Dao, nên nheo mắt cười với nàng.

Giang Uyển Dao hết sức thẹn thùng, đành lại nhằm Tiểu Thúy phát tiết:

- Tiểu quỷ, người cười gì hả?

Từ Ngọc Nhi khôn khéo, và cũng không muốn kéo dài thời gian, bèn vòng tay nhẹ xá Giang Uyển Dao và nói:

- Dao tỷ đã dạy bảo như vậy, tiểu muội xin thay mặt Bách ca đa tạ ơn truyền máu cứu mạng của Dao tỷ!

Giang Uyển Dao chẳng tiện nói gì, chỉ lừ cho Từ Ngọc Nhi một cái, trầm giọng nói:

- Ai cần Ngọc muội cảm tạ? Tỷ tỷ còn chưa cảm tạ Ngọc muội...

Nói đến đó, nhận thấy lời lẽ quá lộ liễu, liền ngưng bật!

Từ Ngọc Nhi lúc này đã lấy hết những vật cần dùng ra, Tiểu Thúy cũng giúp mang hai chiếc ghế dựa đến bên giường.

Chuẩn bị đầu đó xong xuôi, Từ Ngọc Nhi mới quay sang Giang Uyển Dao nói:

- Dao tỷ hãy nằm xuống, tiểu muội giúp Dao tỷ chữa trị cho Bách ca trước!

Đoạn quay sang Tiểu Thúy nói:

- Thúy muội hãy xem cho kỹ, lát nữa Thúy muội cũng sẽ giúp tỷ tỷ chữa trị cho gia sư giống như vậy!

Giang Uyển Dao từ từ nằm xuống trên chiếc ghế dựa bên cạnh giường của Cát Tập Bách, liếc nhìn vị hôn phu, rồi nhắm mắt lại, chờ Từ Ngọc Nhi động thủ.

Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy lấy hai mũi ngân châm ra, đưa tay chỉ hai đầu châm một to một nhỏ nói:

- Hãy nhớ kỹ, trước tiên ta đổ thuốc nước trong Không Động Ngọc Bình vào đầu châm to, cắm vào huyệt Trạch Khẩu trên Nhâm Mạch của người thọ thương, còn đầu châm nhỏ chứa thuốc tán của Tuyết Điện Ngọc Bình, cắm châm vào huyệt Khúc Trì

của người truyền máu, nhưng phải nối sợi dây vàng rỗng ruột này vào hai mũi ngân châm trước.

Tiểu Thúy gật đầu hỏi:

- Các thứ này là do Ngọc tử mang đến ư?

Nàng đưa tay chỉ ngân châm và dây vàng, cảm thấy hết sức thần kỳ, thầm nhủ:

- Ngọc tử này thật khéo tay, lại làm ra được ngân châm rỗng ruột bé xíu và sợi dây vàng rỗng ruột dài sáu bảy thước thế này, thật là đáng phục!

Từ Ngọc Nhi cười nói:

- Tỷ tỷ sao mà có được những thứ này, đây là sư tổ lúc tặng lọ ngọc cho tỷ tỷ, đã nhét cả vào trong túi áo. Thôi, Thúy muội hãy vén tay áo phải của Dao tử lên đi!

Đoạn nàng đi đến bên giường, vén tay áo trái của Cát Tập Bách lên, vừa nhìn cánh tay chàng, Từ Ngọc Nhi giật mình kêu lên:

- Ôi chà!

Thì ra Cát Tập Bách sau khi trúng độc đã phong bế tâm mạch và phế mạch, huyền âm độc sát chẳng thể xâm nhập, nên đã lan ra tứ chi.

Lúc này cánh tay trái của Cát Tập Bách đã sưng to cỡ miệng chén, trở thành màu lam bóng và có khói lam bốc lên, hết sức tanh hôi.

Từ Ngọc Nhi vội bảo Giang Uyển Dao dừng cử động, mình lập tức cầm lấy mũi ngân châm đầu to, đổ thuốc nước trong Không Động Ngọc Bình vào, nối dây vàng xong, lại lấy đầu châm nhỏ chứa đầy thuốc bột trong Tuyết Điên Ngọc Bình, nối vào đầu kia dây vàng, rồi quay sang Tiểu Thúy nói:

- Thúy muội, nhanh lên!

Tiểu Thúy thấy cánh tay của Cát Tập Bách gớm ghiếc thế kia, bất giác sợ đến ngây người ra, đến khi nghe Từ Ngọc Nhi bảo, mới vội đâm ngân châm vào huyết Trạch Khẩu trên cổ tay phải của Giang Uyển Dao, sâu đến ống mạch, máu liền từ miệng châm từ từ chảy vào dây vàng.

Từ Ngọc Nhi nắm chặt lấy miệng châm, không để cho thuốc nước trong đầu châm chảy vào mạch máu, chờ đến khi máu của Giang Uyển Dao chảy đến giữa dây vàng, nàng mới đâm miệng châm vào huyết Khúc Trì của Cát Tập Bách.

Thuốc trong đầu châm độc hơn huyền âm độc sát, vừa hòa vào máu, cánh tay của Cát Tập Bách liền gãy mạnh, càng sưng to hơn, và khói lam càng bốc lên nhiều hơn, thoáng chốc độc sát đã bị dồn nén, xông mở huyết đạo phong bế, lan khắp toàn thân.

Cũng may là khoảng thời gian này rất ngắn, chỉ bằng một lần hít thở, máu tươi của Giang Uyển Dao đã chảy vào thuốc bột trong đầu châm nhỏ, thông qua dây vàng, chảy vào mạch máu của Cát Tập Bách.

Cánh tay trái của Cát Tập Bách liền đổi màu, máu tươi chảy đến đâu, khói lam tan biến, vết sưng xẹp ngay, thật công hiệu nhanh đến mức không ngờ.

Chừng nửa tuần trà sau, Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy rút ngân châm trên tay Giang Uyển Dao ra, băng bó lại, rồi nói:

- Thúy muội, hãy đi lấy mảnh vải lót dưới mình Bách ca để hứng máu độc, mau lên!

Tiểu Thúy thấy Giang Uyển Dao bởi truyền máu quá nhiều đã ngất xỉu, băng bó chỗ miệng châm xong, nghe Từ Ngọc Nhi bảo đi lấy vải, nhất thời không thể đi được, bèn tiện tay xé lấy bức màn cửa trong phòng, đưa vào tay Từ Ngọc Nhi và hỏi:

- Đã khỏi rồi ư?

Từ Ngọc Nhi nghe gật đầu, xếp màn cửa lại thành hình vuông, nhẹ đỡ Cát Tập Bách lên, lót vào chỗ vết thương dưới lưng chàng, rồi quay sang Tiểu Thúy nói:

- Thúy muội, mau lấy chăn đắp cho Dao tử kéo lạnh, xem có thuốc gì bồi bổ khí huyết, tìm chút cho Dao tử uống.

Tiểu Thúy vâng lời Từ Ngọc Nhi, lấy một chiếc khăn choàng đắp cho Giang Uyển Dao, kéo cả chiếc ghế dựa sang bên, rồi đi đến bên Từ Ngọc Nhi nói:

- Thuốc thì có, nhưng không ở đây, phải đến phòng của đại nương lấy, chờ chốt lát không hề gì chứ?

- Không hề gì, thân thể của Dao tử rất rắn rỏi, chờ lát nữa e rằng tử tử không chịu nổi thôi!

Trong khi nói, nàng đã rút ngân châm trên tay Cát Tập Bách ra, tay phải bóp chặt huyết Thiên Tuyền bên vai chàng, băng lại chỗ miệng châm.

Cát Tập Bách bỗng rên lên một tiếng, ngồi bật dậy, chỉ thấy lưng áo lót chàng dính đầy chất độc màu lam, tanh hôi kinh khủng.

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy vội giữ Cát Tập Bách lại, kể tai chàng khẽ nói:

- Bách ca đừng cử động, tiểu muội đang điều thương cho Bách ca đấy!

Đoạn xé chiếc áo bê bối máu của chàng ra, bỏ trong màn cửa đầy chất độc gói lại, để xuống dưới gầm giường, đắp thuốc kim sang vào vết thương, thay áo cho chàng rồi đỡ chàng nằm xuống giường.

Cát Tập Bách giãy mạnh, chẳng phải khí lực đã hồi phục, mà là uất khí tích tụ nhất thời phát tiết ra, rồi toàn thân lại bủn rủn, được Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy đỡ nằm xuống giường, hơi thở yếu ớt ra chiều hết sức mệt mỏi.

Từ Ngọc Nhi chợt nhớ lúc mình ngất xỉu tại Tam Nghĩa Trùng, Cát Tập Bách đã cho nàng uống gì đó, lúc tỉnh lại miệng rất thơm tho, nghĩ trên người chàng hẳn là có thuốc sung thần bổ khí.

Thấy trên bàn ngoài hai chiếc lọ ngọc, còn có ba chiếc lọ khác, thăm nhủ:

- Bên trong hẳn là có loại thuốc ấy!

Bèn quay sang Tiểu Thúy nói:

- Thúy muội, hãy mang tất cả lọ thuốc trên bàn đến đây, xem thử có thuốc gì cho Dao tử với Bách ca uống, rồi chúng ta còn phải ra tay cứu người nữa.

Tiểu Thúy vội đi đến bên giường, cầm lấy ba chiếc lọ khác, trao cho Từ Ngọc Nhi, thấy trên lọ có chữ viết, một là Phục Linh Dịch, một là Bảo Mệnh Đơn, còn một là Cửu Ma Tán, hết sức kinh ngạc nói:

- Ngọc tử, đây toàn là chí bảo võ lâm, sao Bách ca lại có được thế này?

Từ Ngọc Nhi không hề biết Minh Tâm Sư Thái đã tặng những linh dược ấy cho Cát Tập Bách, nàng xem rồi cũng rất lấy làm lạ nói:

- Không chừng là ân sư đã tặng cho Bách ca, mau rót nước mang đến đây, cứ mỗi thứ cho họ uống chút ít, rồi Thúy muội cũng uống một ít!

Tiểu Thúy cười nói:

- Chớ đùa! Đây toàn là linh dược cứu mạng, đâu thể lãng phí một cách bừa bãi, tiểu muội đâu có bị gì, dành lại sau này cứu người thì hơn!

Nàng vừa nói vừa rót lấy hai chung trà ấm, cầm lấy linh dược, mặc áo ngoài vào cho Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, rồi cho hai người uống vào chút ít dược hoàn.

Sau đó, Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy chuẩn bị ra tay điều thương cho Lạp Tháp Hòa Thượng, nàng dẫu sao cũng lớn hơn Tiểu Thúy hai ba tuổi và từng trải qua hoạn nạn nên bình tĩnh hơn, sợ Tiểu Thúy bối rối, nàng tự cho hai loại linh dược vào, nối xong đầu châm, mới bảo Tiểu Thúy lấy một tấm màn cửa sổ khác, lót dưới lưng Lạp Tháp Hòa Thượng, cởi chiếc tăng bào bẩn rách của ông ra, thấy người ông tuy cũng hiện màu lam, tứ chi sừng phong, nhưng không ghê gớm như Cát Tập Bách.

Đó hiển nhiên là bởi công lực của ông thâm hậu hơn Cát Tập Bách nhiều, và A Già Đà Công của ông lại là khắc tinh của Huyền Âm Độc Sát, ngoài phong bế huyết đạo ra còn có thể vận công đề kháng.

Thế nên, ông thọ thương tuy nặng hơn Cát Tập Bách, nhưng độc khí gây tổn thương cho ông rất ít. Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy thấy vậy hết sức khâm phục.

Từ Ngọc Nhi trao đầu châm to cho Tiểu Thúy, bảo Tiểu Thúy ngồi xuống bên mép giường, và lại dặn:

- Thúy muội hãy nhớ kỹ, sau khi đâm ngân châm vào huyết đạo, Thúy muội bắt đầu đếm từ một đến một trăm, rồi rút châm ra, băng lại vết thương, cho uống thuốc rồi lấy vải lót ra, sau đó hăng giúp tỷ tỷ.

Tiểu Thúy gật đầu, nắm chặt cánh tay trái của Lạp Thập Hòa Thượng, nhắm chuẩn huyết đạo, chờ Từ Ngọc Nhi dặn bảo.

Từ Ngọc Nhi ngồi dựa vào chiếc ghế bên giường, vén tay áo phải lên, khí nạp Đan Điền, rồi ra hiệu bảo Tiểu Thúy chuẩn bị, một mặt cầm ngân châm nhỏ đâm vào huyết Trạch Khẩu trên tay phải mình, khẽ nói:

- Xong rồi!

Nhìn Tiểu Thúy đâm ngân châm vào huyết Khúc Trì trên tay trái của Lạp Thập Hòa Thượng, rồi nàng mới nhắm mắt lại, xua đuổi tạp niệm điều hòa hơi thở, lúc đầu không cảm thấy gì, đến sau khi thở mười lần mới cảm thấy một luồng khí lạnh từ miệng châm chảy vào mạch máu, thẳng đến tim phổi.

Nàng vừa định vận công chống lại, khí lạnh đã lan ra khắp người, rồi một luồng sức nóng như lửa ập đến, thế càng mạnh hơn, vừa vào đến mạch máu, liền xông thẳng vào Đan Điền, khí huyết sôi sục, người lập tức ngất đi.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, Từ Ngọc Nhi hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm trên một đồng rơm, xung quanh không một bóng người, và gian phòng này rất nhỏ hẹp, mạng nhện giăng đầy, ngoài ra không còn một vật gì khác.

Nàng hết sức kinh ngạc, vừa định ngồi dậy, nào ngờ chân tay không sao cử động được, mới biết đã bị người điểm vào Ma Huyệt, nàng kinh hãi đến mức cơ hồ hét ra tiếng, nhưng biết đã xảy ra biến cố, đành tạm dần nén, nghĩ cách thoát thân.

Lúc này ẩn thất trong sơn động cũng đang rối tung lên, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Thúy đang khóc sụt sùi.

Thì ra sau khi Từ Ngọc Nhi ngất xỉu, Tiểu Thúy phát giác Giang Uyển Dao đã tỉnh lại trước, tự ngồi dậy, cử động tay chân, vận khí hành công, cảm thấy hết sức thoải mái, vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, vừa định đến giúp Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vội ra hiệu, bảo nàng trông nom Từ Ngọc Nhi, khi đếm xong tiếng một trăm mới nói:

- Dao tử, hãy mau rút ngân châm trên tay Ngọc tử ra, đắp thuốc băng bó xong rồi hăng đến đây giúp tiểu muội!

Giang Uyển Dao hớn hở làm theo lời của Tiểu Thúy, xong rồi đi đến bên giường, thấy Lạp Thập Hòa Thượng mặt đỏ au và tươi cười, biết là ông đã hoàn toàn bình phục.

Nàng vội đắp thuốc băng bó vết thương cho ông, lấy vải lót dưới lưng ra. Sau đó Tiểu Thúy lấy ba lọ linh dược cho Lạp Thập Hòa Thượng và Từ Ngọc Nhi uống vào, rồi lại lấy tã bọc mặc cho Lạp Thập Hòa Thượng.

Vừa định đỡ Lạp Thập Hòa Thượng nằm xuống giường, nhưng ông đã mở to mắt, nhìn Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao mỉm cười nói:

- Các người nghĩ là hòa thượng này nằm suốt hơn nửa đêm trời còn chưa đủ hay sao?

Đoạn liền ngồi xếp bằng, nhắm mắt tĩnh tọa.

Cát Tập Bách lúc này cũng đã ngồi dậy, chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng. Lại nhìn ra phía sau, mới thấy Lạp Thập Hòa Thượng ngồi xếp bằng trên giường, như đã nhập định và Giang Uyển Dao với Tiểu Thúy đang ngồi bên giường, mới nhớ lại mình đã thọ thương, lại thấy Từ Ngọc Nhi mê ngủ trên ghế dựa, nghĩ là Từ Ngọc Nhi cũng thọ thương, vội bước xuống giường, đi đến bên Từ Ngọc Nhi, định xem xét thương thế của nàng.

Giang Uyển Dao đã từng trải qua việc truyền máu, biết nếu không nghỉ ngơi điều tức, chắc hẳn sẽ tổn thương nguyên khí, nhưng nàng chưa biết mình đã được uống ba thứ linh dược hiếm thế, ngỡ mình khỏe khoắn thế này là nhờ nghỉ ngơi, nên vừa thấy Cát Tập Bách định động vào Từ Ngọc Nhi thì hoảng kinh quên mất úy kỵ, tung mình tới định ngăn chàng lại.

Nào ngờ ba loại linh dược ấy chẳng những cứu tử trị thương, mà còn có công hiệu gia tăng công lực, mặc dù nàng uống không nhiều, nhưng đã cùng lúc uống vào ba loại kỳ dược, dĩ nhiên công hiệu ghê gớm, cái tung mình của Giang Uyển Dao về chiều cao, tốc độ và sức mạnh đều vượt hơn trước gấp ba lần.

Cũng may là Tiểu Thúy kịp trông thấy, sợ Cát Tập Bách độc thương mới khỏi, không chịu nổi sức lao của Giang Uyển Dao, vội nắm lấy hai vai nàng ghì mạnh.

Tuy nhờ vậy, sức lao giảm đi rất nhiều, nhưng Giang Uyển Dao đầu vẫn chạm trúng mái nhà, vượt qua Cát Tập Bách, lại va vào vách tường bên cửa sổ, khiến cả một chiếc bàn và hai chiếc chung trà vỡ nát.

Mọi người trong phòng thấy vậy giật mình kinh hãi, nhất là Cát Tập Bách càng kinh ngạc hơn, còn Giang Uyển Dao thì đứng tựa đầu vào tường rên đau liên hồi.

Tiểu Thúy sức nhớ Từ Ngọc Nhi từng nói là những linh dược này có công hiệu gia tăng nội lực, thấy Giang Uyển Dao rên rỉ, nàng bật cười khanh khách.

Giang Uyển Dao đang đau đớn lẫn bức tức, thấy Tiểu Thúy cười, ngỡ là cười mình không biết xấu hổ, đã lao vào toan ôm lấy Cát Tập Bách, liền bùng lửa giận, quay người lại, xông về phía Tiểu Thúy, định bắt lấy nàng ta đánh cho một trận.

Nào ngờ thế vẫn quá nhanh và mạnh, không sao dừng người lại được, xông thẳng tới trước.

Vừa lúc Cát Tập Bách đang quay mặt về hướng này, không kịp tránh né, hoảng kinh la lên:

- Dao muội sao thế nào?

Vừa dứt lời, hai người đã va vào nhau, Giang Uyển Dao nằm gọn trong lòng Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao vừa thẹn vừa bối rối, đâu dám ngẩng lên nhìn Tiểu Thúy, hai tay đẩy Cát Tập Bách ra, xẵng giọng nói:

- Hãy hỏi tiểu quỷ kia đi!

Đoạn hậm hực ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn sách, cúi mặt cười trộm.

Tiểu Thúy cười ngật nghẻo, hồi lâu mới nín cười, đưa tay chỉ Cát Tập Bách nói:

- Bách ca lại còn hỏi nữa, tai họa hoàn toàn là do Bách ca gây ra cả!

Cát Tập Bách chẳng hiểu gì cả, ngược mắt thấy sư thúc đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt bất động, sợ làm kinh động ông, vội ra hiệu bảo Tiểu Thúy im lặng, khẽ nói:

- Thúy muội, khẽ chút nào! Hãy cho ngu ca biết, thật ra là sao vậy?

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Lạp Thập Hòa Thượng, rồi lần lượt kể lại chuyện hai sư thúc đệ trúng độc thọ thương.

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, vì cứu mình, Giang Uyển Dao đã khảng khái hiến máu, vô càn cảm kích, bèn tiến tới vòng tay nói:

- Đa tạ Dao muội đã hiến máu cứu mạng!

Giang Uyển Dao ọ người, lừ mắt nói:

- Ai cần Bách ca cảm tạ? Tốt hơn là Bách ca đừng mang theo mấy thứ thuốc quái quỷ này nữa, báo hại tiểu muội uống vào, suýt nữa đã vỡ sọ.

Dứt lời, giơ tay dợm vứt mấy lọ thuốc đi.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội hai tay bùm lấy mấy lọ thuốc ấy, năn nỉ:

- Dao muội không nên vậy, đây toàn là linh dược hiếm thế cả!

Giang Uyển Dao còn định nổi đóa, bỗng nghe tiếng bước chân từ xa vọng đến, vội ra hiệu bảo Tiểu Thúy ra ngoài xem thử, phải chăng hai vị lão nhân gia đã về, rồi lấy hết mấy lọ thuốc trên bàn nhét vào tay Cát Tập Bách, hần học nói:

- Còn chưa mau cất vào, tiểu muội vớt hết ra ngoài cửa sổ bây giờ!

Cát Tập Bách như nhận thánh chỉ, vội bỏ hết mấy lọ thuốc vào lòng.

Tiểu Thúy cũng đã nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, nhưng như từ sơn cốc bên trái ngoài cửa sổ vọng đến, hết sức lấy làm lạ, liền tức thì lao ra ngoài.

Lạp Thập Hòa Thượng đang vận khí hành công, sớm đã nghe ra tiếng bước chân khác lạ, vốn định lặng chờ sự biến, chẳng ngờ Tiểu Thúy nóng nảy, đã vội chạy ra ngoài trước.

Thế là, ông vội từ trên giường phóng xuống và quát:

- Nguy rồi!

Đồng thời khoát tay, rồi liền phóng nhanh ra ngoài, nhưng vừa đến cửa đã nghe tiếng thét đau đớn của Tiểu Thúy, tiếp theo là tiếng người ngã xuống đất.

Cát Tập Bách vào Giang Uyển Dao nghe tiếng quát của Lạp Thập Hòa Thượng, biết đã có biến, vội cùng theo sau Lạp Thập Hòa Thượng phong đi ra ngoài.

Nhưng không ai nghĩ đến chuyện ra ngoài bằng lối cửa sổ và còn để lại Từ Ngọc Nhi một mình nằm trên ghế trong phòng.

Lạp Thập Hòa Thượng vừa nghe tiếng thét của Tiểu Thúy, liền đề khí vận công, hai tay áo vỗ nhẹ, người đã cất lên không như cánh chim, lướt nhanh về phía tiếng thét vọng đến.

Lạp Thập Hòa Thượng đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy Tiểu Thúy ngã nằm trên bờ núi phía trái, một quái đồng mặt vàng đang vươn trảo chụp xuống nàng.

Ông liền lẳng không lao xuống, A Già Đà Công với Kim Cang Chưởng bổ ra, chỉ nghe “bùng” một tiếng, quái đồng mặt vàng vai trái trúng chưởng, loạng choạng bật lui ra xa hơn trượng.

Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao theo sau Lạp Thập Hòa Thượng, ra khỏi cửa phòng, Giang Uyển Dao đã vượt trước Cát Tập Bách, phi thân lên đỉnh núi, chặn đường lui của quái đồng mặt vàng, lớn tiếng nói:

- Sư bá, dừng cho tặc tử tẩu thoát!

Cát Tập Bách cũng đã đến nơi, vội bồng Tiểu Thúy lên, quay trở về thu phòng, nào ngờ chàng vừa phóng qua bờ núi, bỗng thấy một bóng người từ cửa sổ vọt ra và trên tay có cắp một người.

Cát Tập Bách sức nhớ Từ Ngọc Nhi hãy còn hôn mê trong phòng, bất giác kinh hãi, vội giải huyết cho Tiểu Thúy, để xuống hành lang trước phòng, rồi liền quay người, phi thân đuổi theo kẻ địch và quát to:

- Ngọc Nhi đã bị bắt cóc!

Lập Thập Hòa Thượng và Giang Uyển Dao vừa nghe Từ Ngọc Nhi bị bắt cóc thì giật mình kinh hãi, cơ hồ cùng lúc phi thân đuổi theo Cát Tập Bách.

Quái đồng mặt vàng thấy đồng bọn đã đắc thủ, mình tuy bị trúng một chưởng của Lập Thập Hòa Thượng và công lực của y lại thâm hậu hơn quái đồng mặt lam, nên chưa thọ trọng thương, mà cánh tay chỉ hơi ê ẩm, hành công chốc lát đã khỏi.

Lúc này quái đồng mặt vàng thấy Lập Thập Hòa Thượng với một thiếu nữ đuổi theo đồng bọn, liền tung mình thi triển thân pháp Noa Vân Truy Nguyệt đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Lão tặc sói đầu kia, không ngờ lão lại còn sống được dưới trảo của thất đệ, để xem lão còn có thể thoát khỏi dưới Hoàng Sư Trảo của Bạch ngũ gia này hay không!

Dứt lời, y đã đến sau lưng Lập Thập Hòa Thượng, hai tay mười ngón vươn ra như móc câu, từ trên không chộp xuống.

Lượn về võ công, Lập Thập Hòa Thượng cao hơn đối phương rất nhiều, lúc này lại bị quái đồng mặt vàng đuổi kịp, một là vì độc thương mới khỏi, vết thương sau lưng lại ở chỗ huyết Quái Bạng và Phụng Nhãn, tuy đã được đắp thuốc, nhưng chưa khép miệng hẳn, giờ lại dùng sức, không khỏi đau đớn, nên không dám thi thố toàn lực.

Hai nữa, quái đồng mặt vàng tướng mạo giống hệt quái đồng mặt xanh, Lập Thập Hòa Thượng ngỡ là Độc Tiểu Thất giả mặt vàng đến đây hành hung, định tâm dụ y đến gần, bất ngờ xuất thủ lấy mạng y.

Khi nghe quái đồng mặt vàng tự báo danh hiệu, mới biết là người khác, vừa lúc ấy đã đến một chỗ núi trũng, bên dưới là khe suối, nước chảy cuộn cuộn, bèn quyết định đánh rơi đối phương xuống suối.

Ngay khi ấy, song trảo của đối phương đã chộp đến sau lưng, Lập Thập Hòa Thượng không tránh né, vận A Già Đà Công vào hai vai, bảo vệ huyết đạo, định chờ độc trảo của đối phương đến thật gần, sẽ thụp xuống quay người, song chưởng quét ra sau, chắc chắn sẽ đánh rơi đối phương xuống khe suối.

Nào ngờ quái đồng mặt vàng Độc Tiểu Ngũ còn tinh ranh hơn Độc Tiểu Thất, y thấy Lập Thập Hòa Thượng không tránh né, liền biết đối phương hẳn có sở cậ và đối phương bị trúng độc trảo của Độc Tiểu Thất mà không hề hấn gì, Hoàng Sư Trảo của mình tuy lợi hại hơn Lam Ung Trảo của thất đệ phần nào, nhưng chưa chắc có thể gây

tổn thương cho đối phương, nên liền thu kinh, đổi trở thành chưởng, bổ xuống đỉnh đầu đối phương.

Lập Thập Hòa Thượng thụp người song chưởng từ phía sau vung lên đón tiếp, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang rền, bốn chưởng chạm nhau, Lập Thập Hòa Thượng bật lùi mấy bước, còn Độc Tiểu Ngũ bị văng bay ra xa mấy trượng, lộn mấy vòng rồi lăn xuống đồi, bỏ chạy thoát thân.

Lúc này Giang Uyển Dao đã đuổi theo trước mất dạng. Lập Thập Hòa Thượng đành phóng đi về phía Độc Tiểu Ngũ rơi xuống, vượt qua đỉnh đồi, quả thấy Độc Tiểu Ngũ đang đào tẩu về phía Quan Âm Sơn hướng tây bắc.

Lập Thập Hòa Thượng lo cho sự an nguy của ái đồ, đâu chịu bỏ qua, đã khẳng định quái đồng mặt vàng là đồng bọn của quái đồng mặt lam, bèn cố nén đau đớn gây nên bởi vết thương, vận tám thành công lực thi triển khinh công Nhiếp Không Phi Hành đuổi theo, quyết không để cho bóng vàng của đối phương thoát khỏi tầm mắt.

Cát Tập Bách hết sức nóng lòng lo cho sự an nguy của nghĩa muội, đâu còn màng đến thương thế mới khỏi, cố sức đuổi theo, lúc đầu còn trông thấy bóng người phía trước, khi đuổi đến đỉnh Quan Âm Sơn, vượt qua hai ngọn đồi, tiến vào một sơn cốc hẹp thì bóng người phía trước đã mất dạng.

Cát Tập Bách chẳng chút đắn đo, tiếp tục đuổi theo về phía bóng đối phương mất dạng, đến cửa cốc, chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy sơn cốc này hai bên đều là vách đá cao ngất, đáy cốc hẹp và dài, toàn là đất vàng và đá núi, không một ngọn cỏ, cốc dài hơn bốn mươi trượng, cửa ra phía trước như có núi chắn ngang, tầm mắt bị cản lại.

Vì đường cốc quá nhỏ hẹp và hai bên núi đá hiểm trở, dù khinh công cao đến mấy cũng chẳng thể cấp theo một người phóng đi trên vách núi mà không đi qua đáy cốc, nhưng đường đất của đáy cốc lại không hề có dấu chân, chàng chẳng tin kẻ địch lại có khinh công Hư Không Phi Độ, chân không chạm đất đi qua sơn cốc này.

Cát Tập Bách lại đưa mắt quan sát, lần này chàng đã phát hiện kỳ tích, trên vách núi bên phải, cách chỗ chàng đứng khoảng ba trượng, trên một tảng đá nhô ra bỗng có vật lay động.

Cát Tập Bách mừng rỡ, liền tung mình lên cao hơn bốn trượng, lẳng không lướt tới, cúi nhìn xuống, quả thấy mặt tảng đá này rất bằng phẳng, giữa có một bức vách đá nhô ra, ngăn đôi tảng đá và ngay chỗ vách đá nhô ra có một mảnh vải, theo gió bay phất phới.

Cát Tập Bách lòng mừng khôn xiết, nhẹ nhàng hạ xuống trên tảng đá ấy, cầm lấy mảnh vải lên xem, quả nhiên là tay áo của Từ Ngọc Nhi, đã bị góc đá nhọn mắc lại.

Kẻ địch không phát giác, đã để lại dấu vết, nhưng tảng đá này tuy rộng cả trượng mà không có chỗ ẩn thân, bên phải là vách đá nhẵn bóng, ngay cả một khe hở để thọc ngón tay vào cũng chẳng có, đừng nói là ẩn náu hai người.

Phía trước là vách đá nhô ra ở giữa chắn cản, bên trái là vực thẳm, vậy thì kẻ địch lên đến trên tảng đá này rồi đi đâu?

Chả lẽ lại từ đây phóng xuống đáy cốc rồi chạy tiếp? Nhưng hà tất phải mất công như vậy, trực tiếp phóng xuống đáy cốc đào tẩu chẳng hơn ư?

Cát Tập Bách suy tới nghĩ lui, không sao lý giải được, lúc này trên người chàng không còn binh khí, và cũng chẳng có vật gì có thể dùng để thăm dò vách đá.

Chàng cũng nghĩ đến bức vách đá này có thể là một cánh cửa đá chuyển động, nhưng tìm khắp vách đá, không hề phát hiện ra có chút khe nứt, dùng tay đập chân đá cũng không có tiếng rỗng, đây thật là một nghi vấn to lớn đối với Cát Tập Bách.

Chàng ngược nhìn trời, lúc này đã gần giờ tỵ, nếu cứ thừ ra ở đây, chẳng những không cứu được người, e còn lạc mất cả phương hướng của sư thúc và Giang Uyển Dao, bèn quyết định phóng xuống đáy cốc, rồi hăng tìm kiếm dấu vết của kẻ địch, để người đuổi theo sau không bị lạc hướng, chàng định tìm cách treo mảnh vải áo ở nơi cao cho dễ phát hiện, nhìn thấy vách đá ở giữa không cao lắm, ước lượng bằng vào công lực của mình hẳn có thể phóng lên đến trên đỉnh.

Thế là, chàng nhét mảnh vải vào lòng, với thế “Nhất hạc xung thiên” tung mình, người đã lên đến đỉnh vách đá, đưa mắt nhìn, lòng vui mừng khôn xiết.

Thì ra bên kia vách đá là một con đường hẹp, phía trước là một cửa động đủ cho hai người sống vai đi qua.

Cát Tập Bách thầm nhủ:

- Tặc tử đó quả là xảo quyết, đã tìm một chỗ kín đáo thế này ẩn nấp, nếu không lưu ý khó mà phát hiện ra được, may là nhờ có mảnh vải áo này, không thì khó mà tìm gặp được nghĩa muội.

Cát Tập Bách để mảnh vải áo lên trên đỉnh vách đá, chỗ dễ nhìn thấy nhất, lấy đá dần lên, rồi tung mình xuống thung lũng, dọc theo vách đá phóng thẳng đến cửa động.

Qua khỏi cửa động là triền núi rất dốc, bên dưới mười mấy trượng là đất bằng, tiếp nữa là khe suối, cây cối rậm rạp hết sức kín đáo, muốn phát hiện từ phía dưới thật không dễ dàng.

Cát Tập Bách xuống khỏi triền dốc, rẽ qua hai khúc quanh, phát hiện một cánh rừng trúc và văng vẳng nghe tiếng quát tháo đánh nhau, liền nấp vào trong một lùm

trúc rậm, đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai ngôi nhà đá được cất song song bên ngoài rừng trúc, diện tích khá rộng, trước nhà có tường đá bao bọc, dường như có sân vườn, ngoài tường còn có mấy ngọn cây to trồng rải rác, trước nhà có hai ba lối đi, nhưng không thấy bóng người.

Cát Tập Bách ngưng thần lắng nghe, nhận thấy tiếng quát tháo là từ phía bên kia nhà đá vọng đến, hẳn là bọn tặc đồ trong nhà đá đã ra ngoài ứng chiến.

Chàng thâm nhủ:

- Không nhân cơ hội này vào nhà cứu người thì còn chờ lúc nào?

Thế là chàng vòng qua phía trái rừng trúc, phóng đi đến phía sau nhà đá, dừng lại bên ngoài tường đá.

Chàng nhặt lấy một hòn đá ném qua tường thăm dò, chỉ nghe một tiếng rơi “bộp”, hồi lâu chẳng có động tĩnh gì cả.

Quả nhiên kẻ địch đã không ngờ mình phát hiện ra bí đạo tìm đến đây, nên đã kéo hết ra ngoài ứng chiến.

Cát Tập Bách tính toán một hồi, bèn đi vòng đến dưới tường đá bên trái sau nhà, chỗ gần triền núi, cách mặt đất hơn trượng có một cửa sổ, cánh cửa ở bên trong, chẳng rõ có cài hay không.

Nhưng cửa sổ khá to, vách đá dày hơn hai thước, để tránh vạn nhất trong nhà có người hoặc canh phòng trên mái nhà, dễ bị phát hiện, Cát Tập Bách bèn quyết định lên cửa sổ thám thính.

Thế là, chàng tung mình lên, co mình ngồi trên bậu cửa sổ, nhìn qua chấn sắt, chỉ thấy trong nhà bụi bám nhện giăng, trên vách đá đối diện với cửa sổ treo đầy xích sắt và roi gậy, ngoài ra không còn gì khác. Đây hiển nhiên là chỗ giam người của bọn tặc tử, nhưng không thấy Từ Ngọc Nhi, Cát Tập Bách thắc mắc thâm nhủ:

- Lạ thật, chả lẽ tặc tử ấy đã giam Ngọc Nhi trong gian phòng khác hay sao?

Cát Tập Bách đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe trong nhà có tiếng quát to, biết đã có người vào nhà, tiếp theo lại nghe tiếng Giang Uyển Dao giận dữ quát:

- Ác tặc, thì ra ngươi cũng chạy trốn đến đây!

Rồi thì tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, hẳn là Giang Uyển Dao đã động thủ với ác tặc, việc chẳng thể chậm trễ, cần phải nhanh chóng phá cửa sổ vào, dù Từ Ngọc Nhi không có trong phòng thì cũng phải sang bên kia hợp cùng Giang Uyển Dao tìm kiếm.

Chàng ước lượng, chấn song sắt này gồm có mười lăm cây, mỗi cây cách chừng một tấc, chàng liên tiếp bẻ gãy sáu cây, nhưng vẫn chưa thể chui vào được.

Chàng thấy mình co người như vậy rất là tổn sức, không khéo còn có thể té ngã, hơn nữa mình lại không mang theo binh khí, nhân đây lấy những thanh sắt này dùng tạm cũng tốt bèn thay đổi phương pháp, thọc hai chân qua chấn song trước, rồi lần lượt bẻ cong những chấn sắt còn lại, rút ra hết, bẻ thẳng lại, chọn lấy hai thanh vừa tay nhất, tuy hơi nhẹ, nhưng cũng còn hơn là không có binh khí.

Lúc này, Từ Ngọc Nhi nằm trên đồng rơm dưới cửa sổ sớm đã phát giác có người bẻ song sắt, nhưng chẳng ngờ đó là Cát Tập Bách, vốn định tìm cách thử dịch người, nhưng không sao cử động được, đành trơ mắt nhìn lên cửa sổ, cho đến khi Cát Tập Bách thò hai chân qua, mới nhận ra đó là đôi giày gai của tăng nhân, lòng mừng khôn xiết, máu bắt giác dâng lên, đã tự động xông mở huyết đạo.

Nhưng Từ Ngọc Nhi chưa hay biết, vẫn ngỡ mình chưa thể cử động, lại thấy hai chân Cát Tập Bách mỗi lúc càng thông xuống, sợ chàng không biết cách mặt đất đến hơn trượng, cứ thế tụt xuống thì nguy.

Bởi chẳng những đè trúng nàng, mà đôi chân chàng còn có thể bị gãy, lòng càng nghĩ càng lo, huyết khí cũng càng lúc càng dâng cao, đã vận hành tứ chi, hoàn toàn thông suốt.

Nhưng Từ Ngọc Nhi vẫn chưa cử động, bởi nàng muốn để huyết khí trong người vận hành mất lượt, cho sức thuốc của Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh Đơn lan khắp toàn thân, gia tăng công lực, nhờ vậy nàng đã tránh khỏi một lần nguy nan.

Bởi lúc ấy cửa phòng bỗng bật mở, Lam Đồng Kim Anh Nam xông vào, người đầy thương tích rất thảm nảo, như chưa phát hiện trên cửa sổ có người, lập tức vươn tay ra chộp Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách vừa định tụt xuống, bỗng thấy cửa phòng mở ra, quái đồng mặt lam xông vào, ngỡ là mình đã bị phát giác, thanh sắt trong tay liền tức thì ném ra, đồng thời thân trên chui vào, lộn người một vòng, người đã hạ xuống phía sau lưng Lam Đồng Kim Anh Nam.

Lam Đồng Kim Anh Nam bởi một lòng định mang Từ Ngọc Nhi đào tẩu, chưa nhìn rõ tình hình trong phòng đã ra tay, đồng thời cũng không ngờ lại có người ở cửa sổ ném ám khí, đầu kịp né tránh, thanh chấn sắt đã trúng vào bả vai trái, “bộp” một tiếng, cả cánh tay trái tê dại.

May nhờ y ngâm luyện bằng dược vật lâu ngày, gân cốt toàn thân tuy chưa đến mức đao thương bất nhập, nhưng thanh sắt thế này cũng chưa làm gì được y, hơn nữa y lại đang vận kinh chộp xuống, âm kinh dồn vào hai cánh tay, nên không bị tổn thương, trái lại nhờ vậy y đã cảnh giác, tức giận quát:

- Quân chuột nhất từ đầu đến, cả gan dám lẻn vào phòng giam của đại gia, định cướp người vượt ngục hả?

Vừa dứt lời, hai tay cùng giơ lên, lại tung mình lao tới.

Từ Ngọc Nhi vừa thấy cửa phòng bật mở, một gương mặt hung tợn xuất hiện, một đôi độc trảo lấp lánh ánh lam, thật là khủng khiếp, nàng hoảng kinh thét to và đứng phắt dậy, thấy Cát Tập Bách từ trên cửa sổ phóng xuống và thanh sắt cũng đã đánh trúng quái nhân, nàng mừng khôn xiết.

Khi ấy Độc Tiểu Thất lại vung trảo chộp đến, Từ Ngọc Nhi vội lách sang trái, song chuồng đẩy ngang ra, bổ vào mạn sườn phải Độc Tiểu Thất, nhưng tiếc thay, vì quá cốong quít, song chuồng của nàng đã không trúng đích xác.

Nhưng công lực của Từ Ngọc Nhi lúc này đã khác với nửa giờ trước, tuy chỉ chuồng phong quét qua, Độc Tiểu Thất cũng bị đẩy lui, va vào vách tường bên trái.

Cát Tập Bách bỗng nghe tiếng thét vang lên ở góc tường, rồi một thiếu nữ hiện ra, bất giác giật mình, thanh sắt trong tay giơ lên toan xuất thủ tấn công.

Nhưng nhìn kỹ, nhận ra là Từ Ngọc Nhi, mừng đến quên cả kẻ địch, may nhờ Từ Ngọc Nhi tung ra song chuồng, đẩy lui Độc Tiểu Thất.

Cát Tập Bách nắm tay Từ Ngọc Nhi kéo đến bên mình, quan tâm hỏi:

- Ngọc muội vẫn khỏe chứ?

Từ Ngọc Nhi bị Cát Tập Bách kéo đến bên cạnh, không nghe rõ lời nói của ca ca, người đứng thừ ra, mắt nhìn vào vách tường bên trái.

Cát Tập Bách tuy nói chuyện với Từ Ngọc Nhi, đôi mắt hổ cũng nhìn chăm chăm vào Độc Tiểu Thất, thấy y va vào vách tường, trên tường liền hiện ra một cánh cửa.

Độc Tiểu Thất thoáng khom mình, hai đốm sáng lam bay ra, Cát Tập Bách biết đó là ám khí kích độc, vội nghiêng người tung mình thoái lui, tiện tay xô Từ Ngọc Nhi lùi ra sau ba bốn bước, đứng dựa vào tường, nhờ vậy mới tránh khỏi ám khí của đối phương.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, ám khí trúng vào vách đá nổ tung, ánh lam lấp lóa, hai luồng khói lam bốc lên, hôi thối kinh khủng.

Loại đạn độc này cũng là một môn ám khí đặc chế của Thất Độc, chạm vào vật cứng là nổ ngay, phát ra tia lửa và khói độc màu lam, trúng vào vật dễ bén là lập tức bốc cháy, người bị trúng phải hẳn bị hỏa độc đốt thương và khói độc cũng đủ gây chết người, cực kỳ ác độc.

May là Cát Tập Bách tránh kịp, đạn độc lại trúng vào vách đá, chỉ bắn ra vài tia lửa chứ không bốc cháy.

Còn về khói độc, lúc này trong huyết mạch và nội tạng của Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi đã được linh dược của Không Động Ngọc Bình và Tuyết Điên Ngọc Bình miễn độc, bất kỳ độc vật này cũng bị mất tác dụng, lúc ngửi phải khói độc, hai người chỉ hắt hơi một cái rồi thôi.

- o O o -